

Bir insan “ihsan”a nasıl erer? Alameti nedir? İhlas nasıl muhafaza edilir?

İhsan bir kelime değildir. İhsan bir bilgi değildir. İhsan bir iddia hiç değildir. İhsan; kulun, kalbinin Allah'ın huzurunda olduğunu unutmaması halidir.

İhsan, insanın yalnızken de edepli olmasıdır. İhsan, kimse görmezken Rabbinden haya etmesidir. Nice insanlar namaz kılar ama her namaz kılan huşuya sahip değildir. Nice insanlar zikir yapar ama her zikir kalbi diriltmez. Ne güzel diyor ki Seyyid Muhammed Ali: *"Hayy diyen insan ne güzeldir. Hayy diyen insan hiçte yok olup, ihsanda var olmuştur."*

Nice insanlar ilim öğrenir ama her ilim kişiyi Allah'a yaklaştırmaz. Çünkü ihsan, amelin çokluğu değil, amelin Allah katındaki halidir. İhsana mazhar olan insan, kalbinde Rahman'ın nurunu taşır.

Allah Azze ve Celle (bir Hadis-i Kudsi'de) buyurmuyor muydu ki:

Letâfet ve rahmetimle ben yere göğe sığmam, mümin kulumun kalbine sığarım.

İhsan, Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'e tarif edilmiştir:

"İhsan, Allah'ı görüyormuşçasına O'na kulluk etmendir. Sen O'nu görmüyorsan da O seni görmektedir." (Buhari, İman, 37)

Bu cümle tasavvufun özüdür, bütün ahlakın çekirdeğidir, insanın iç dünyasını ayağa kaldıran bir hakikattir.

İhsan; kalbin murakabesini iyi yapmakla, nefsin edepli hale getirilmesiyle, ruhun uyanıklığı ve bildiği bilgiyi kalbe indirip orada hikmeti açığa çıkarmasıdır.

İbadet günümüzde sıradan, rutin bir hale gelmiştir. Ne zaman ki bu sıradanlık çıkar ve ehemmiyet kazanırsa (o zaman ihsan başlar). Her namazın tekrarı yoktur. Seyyidimiz olayı öyle güzel anlatıyor ki; *"Her gün ayrı bir varoluştur"* diye bize bildiriyor. Allah Azze ve Celle bugünü verdi ve bizi yeniden yarattı. Biz eğer ibadetin şuuruna erişirsek, namazı bir rutin halden çıkarmayı başarırız, istiğfara yönelirsek, günün kıymetinin şuuruna varıp zamanı doğru kullanırsak; günün şuuru bizde açılır. Şuur genişler, genişler ve Allah dostlarını anlamaya ve onlara yakın olmaya başlarız. Sonra sahabeleri tanımaya (başlarız) ve onlara karşı muhabbet doğar. Ve insan, Resulullah (s.a.v.)'in nefesiyle karşılaşır. İşte o an bu olay vuku bulur. O'nu gören, beni görmüştür. Rabbü'l-Alemin'i ilk Resulullah (s.a.v.) ile idrak etmeye başlarız. İlk buluşma merhamet ve rahmetle olur. O'nu tanıyan kalp öyle bir nazarla karşı karşıya gelir ki; bulunduğu bu his bedeni, ruhu, kalbi mahcubiyetle bürür.

Kur'an-ı Kerim ihsanı sadece bir kavram olarak değil, bir hayat tarzı olarak anlatır. Şüphesiz Allah, ihsan edenlerle beraberdir. Allah'ın beraberliği herkeste değildir; ihsan ehliyle vaat etmiştir. Çünkü ihsana ermiş birisi, Rabbü'l-Alemin ile dost olmuştur. O ne güzel dosttur, O tek dosttur. İhsan ehli bunu çok iyi bilir ki hayat fitratı bunun üzerinedir. *"Rabbü'l-Alemin beni*

görüyor mu? Başkasına gerek yok. Ben Rabbü'l-Alemin'i biliyor muyum? Başkasına gerek yok."
Bu cümlelerin şuuru hayatımızın merkezine alırsak ihsana erişiriz.

İhsan kalpte başlar. Kalbi olmayanın ihsanı olmaz. Kalp üç halden biridir:

1. Gafil kalp.
2. Mücadele eden kalp.
3. Murakabe halindeki kalp.

İhsan üçüncü halde gizlidir. Çünkü murakabe halindeki kalp, Resulullah (s.a.v.)'in nazarını yiyerek *"Ya Semiy, Ya Basîr"* esmasının şuuruna erişir. Bundan dolayı her ameli didikler. Her daim ameliyle ve yaşantısıyla kendini hesaba çeker. *"Şu an bu halimden Rabbim haberdar. Rabbim benimle beraberdir."*

İki gözü kalbine yönelmiştir. Zahiri gözü manasını yitirmiş ve murakabe eden bir gözle hayata bakar. Sanki artık anmak onun için bitmiş ve edebe ters olmasından korkar insan. Çünkü insan ulaşmak istediğine seslenir. Yanı başındaki kalbin orta yerindekiyle ancak meşgul olur. Kalbin Allah ile meşgulse, elin Hak'la meşgul olsa ne olur? O girmişse kalbe, ne istenir elden?

Sahabe ihsanı yaşayarak öğrendi. Onlar ayeti tartışmadı, ayeti yaşadı. Bir sahabe gece namazında ayet okurken bayılıyor. Soruyorlar *"Niçin böyle oldu?"* Cevap şuurdu: *"Rabbim bana hitap ediyormuş gibi hissettim."* İhsan işte budur.

Bir başka sahabe: *"Biz Allah bizi görüyorken günah işlemeye utanırız"* der. İşte Sahabe-i Sultanlar *"Ya Semi, Ya Basîr"* esmasının tecellisiyle böyle olmuştur. Onlar iman etmişlerdir o hale.

Tasavvuf, ihsanın ilme dökülmüş halidir. Tasavvuf nefsi terbiye eder, kalbi temizler ve kul ile Rabbi arasındaki perdeyi inceltir. Tasavvuf üstünlük değildir, hiçliktir. Gerçek mutasavvıf kendini büyük görmez, başkasını küçük görmez, kendini kurtulmuş bilmez. İhsan ehli yaptığı ameli görmez, kendi kusurunu görür. İhsan, Allah'tan başka her şeye nefsi meyil ettiği o anda unutmaktır. Nice büyükler gece ibadetlerini ailesinden bile gizlemiştir. Çünkü ihsan gizlilik ister. Çünkü ihsan, amelini insanlara değil Allah'ın rızasına sunmaktır.

İhsan kalbin gizli de ebedi de bozmamasıdır. Doğruyu yalnız kalabalıkta değil, yalnızlıkta yaşamaktır. İbadeti şekilden çıkartıp hale dönüştürmesidir. Kulun her an ilahi nazar altında olduğunun farkında olmasıdır. Nefsin sustuğu yerde kalbin konuşmasıdır. Allah'ı görmüyorsan bile O'nun seni gördüğünü unutmamaktır. Güzel ahlakın sessiz ibadet halidir. Az ameli derin bir sadakatle yapabilmektir.

Peki bir insan ihsana nasıl erer? Bunu adım adım inceleyelim:

Birinci Adım: Uyanış

Kul gafletten uyanır. *"Ben niçin varım, nereye gidiyorum?"* sorusu kalpte yanmaya başlar. Bu basamak Allah'ın ilk lütfudur. Kuldan değil, Hak'tan gelir. Uyanmayan yürüyemez. Uyanmayan nerede olduğunu bilemez.

İkinci Adım: Tövbe

Günahı sadece terk etmek değil, ondan utanmak ve ona dönmemeye karar vermektir. Tövbe kalbi temizleyen ilk unsurdur. Tövbesiz ihsan olmaz. Çünkü kirli kalpte ihsan tecelli etmez.

Üçüncü Adım: Niyetin Tezkiyesi

Niyet sadece yapmaya karar vermek değildir. Niyet kalbin direksiyonudur. Kulun iç alemde yaptığı işin kime doğru gittiğini belirler. Amel, bedenin hareketidir; niyet ise kalbin seferidir. Bir amel zahirde Allah Azze ve Celle için görünse bile, içinde beğenilme, takdir edilme, üstün görünme, iyi kul olma diye anılma gibi gizli gizli yöneliş taşır. Bu hal sisli bir yolda direksiyon geçmeye benzer. İşin ucunda risk çok yüksektir. Bunu unutmamalıyız ki ihsanın en büyük düşmanı riya'dır. Güzel bir niyetle riyanın önüne geçebilir ve ihsana erişmek için güzel bir adım atmış oluruz. Nefsin bu türlü fısıldaması bile ihsanın önüne engel olur. Hemen bir amele başlamadan niyeti tezkire edeceğiz. Hemen bunu kendi kalbine sor: *"Ben bunu Allah Azze ve Celle için mi yapıyorum, yoksa beğenilmek, takdir edilmek ya da riya için mi yapıyorum?"*

Şöyle niyet getirelim: *"Ya Rabbim, bu amelimi, bu işi senin rızan için yapıyorum. Nefsime düşen paydan sana sığınırım."* İşte bu niyeti tezkire eder ve ihsana erişmek için büyük bir adım atmış oluruz. Amel esnasında kalp dağılabilir, onu toparlamayı unutmayacağız. Bir amel esnasında insanlar akla gelir, takdir, beğenilme, göz önünde bulunma gibi şeyler doğar. Sakın ameli bırakmamalıyız. Niyetimizi Rabbimize teslim ediyoruz:

İlahi ente maksudi ve rızake matlubi. (Allah'ım, maksadım sensin ve talebim senin rızandır.)

Ameli sağlam bitirsek bile bu amelin istiğfarını mutlaka yapmalıyız. Ve ameli unutuyoruz, sergilemiyoruz. Çünkü ihsan sırlı bir lütuftur; sırrı, sır sever inşallah.

Tevazu ise niyeti temiz tutar. Buradaki niyet ameli büyötmek değil, bunu lütfeden Rabbü'l-Alemin'i yüceltmek lazımdır.

Dördüncü Adım: Günaha Karşı Haya

İhsana giden yolda günaha karşı haya; kulun kalbinde yavaş yavaş yerleşen ama yerleştğinde bütün hayatı kuşatan derin bir edep halidir. Bu haya, korkudan doğan bir çekinme değil; Sevgili'nin huzurunda bulunmanın verdiği hassasiyettir. Kul Rabbini görüyormuşçasına yaşama şuuruna yaklaştıkça, günah onun gözünde sadece yasak bir fiil olmaktan çıkar. Edebe sığmayan bir hal olur. İşte ihsan yolcusunu ayakta tutan sır da buradadır. Çünkü ihsan şekil değildir, söz değildir, şuur değildir (sadece), korku değildir; huzurdur.

Haya kalbin uyanıklığıdır. Kalp Allah Teala'nın nazarı altında olduğunu idrak ettiğinde, ihsan yalnızken de Allah'ı ölçü koyar. Kimse görmüyorsa bile ihsan ehli, O görüyor bilinciyle hareket

eder. Bu bilinç günaha karşı en güçlü kalkandır. Zira haya, günahı kapıda boğdurur. Günah düşünceye dönüşmeden, daha niyet kalbe belirirken engel olur. İhsan ehli günahı zorla terk etmez; kalbi zaten ona yabancılaşır. Çünkü o kalp ilahi huzurun ağırlığını taşımaya başlamıştır.

Kur'an'ın çizdiği ihsan ufku, kulun Rabbiyle kurduğu bu nezih ilişkiyi öğretir. Kul yaptığı her işte, attığı her adımda, baktığı her bakışta ilahi murakabeyi hisseder. Bu his hayayı doğurur, haya ise edebi. Edep yerleştiğinde insan sadece haramdan değil, şüphelilerden uzak durur. Helali bile ölçüyle yaşar. Sözü tartar, bakışını indirir, kalbini yoklar. Çünkü bilir ki ihsan, sadece ibadet anlarında değil hayatın tamamında Allah'ın huzurunda olmaktır.

Sahabe efendilerimiz bu hayanın canlı örnekleridir. Onlar için günah yalnızca cezaya götüren bir şey değil, Rabbinin huzuruna yakışmayan engeldir. Bu yüzden tek olduklarında bile hayalarını korurlardı. İnsanlardan değil, Rabbimizden haya ettiler. Bu haya onları riyadan, ikiyüzlülükten ve gevşeklikten muhafaza etti. Kalpleri diri, vicdanları uyanık kaldı.

Bu hakikatin en çarpıcı örneklerinden biri de Hz. Yusuf Aleyhissalatu Vesselam'dır. Kapıların kapalı olduğu, nefsin çağrıldığı ve beşeri mazeretin bol olduğu bir anda onu durduran şey dış denetim değil, iç edep olmuştu. *"Rabbim beni görüyor"* şuuru hayanın en berrak halidir. İhsan yolunda haya tam da budur. Kimsenin görmediği yerde bile Hakk'ın huzurunu hissetmektir. Hakk'ın nazarını kalpte duymak gerekir. Bu nazar hissedildiğinde nefis susar, kalp incilir, günah ağırlaşır. Kul her hatasında hemen tövbeye yönelir. Çünkü haya günahı normalleştirmez. Günümüz dünyasında utanmanın küçümsendiği, günahın sıradanlaştığı bir ortamda ihsan yolcusunun hayası daha da kıymetlidir. Çünkü haya, kalabalıkta bile yalnız kalabilme cesareti, alkıştan kaçıp rızaya yönelme asaleti verir. İhsan Allah'ın huzurunda yaşamak, haya ise o huzuru incitmemektir. Günaha karşı haya cehennem korkusundan değil, Rabbe duyulan muhabbetten doğar. Bu muhabbet kalbe yerleştiğinde kul günaha zorlanmaz. Kalbi zaten ona yaklaşmaz. İhsan yolunun sessiz ama en güçlü muhafızı işte bu hayadır. Bunu unutmamalıyız ki; Allah Azze ve Celle ile arasında duvar, günahı ısrardır. Nefsin günaha karşı veremeyeceği fetva yoktur. İhsan, fetva veren bu nefsin boynunu vurup felç etmiş olur.

Beşinci Adım: Az ama Devamlı Amel

İhsana giden yolda devamlı amel, kulun istikametini belirleyen en temel ölçülerden biridir. İhsan bir anda elde edilen bir makam değil, zamanla kalpte yerleşen bir hal olduğundan; bu hali inşa eden şey büyük ve gösterişli işler değil, istikrarla yapılan küçük ama samimi amellerdir. Kul, Rabbine doğru yürüyüşünde hızdan çok süreklilikle kazanır. Çünkü kalbi terbiye eden, nefsi eğiten, ruhu olgunlaştıran; kesintisiz devam eden, az da olsa ameldir. Önemli olan devamlılıktır.

Devamlı amel kulda murakabe bilincini canlı tutar. İnsan ara sıra ibadete yöneldiğinde, ibadet hayatının dışına taşar. Fakat devamlılık kazandığında ibadet hayatının merkezine yerleşir. İhsan yolcusu için amel, belli vakitlerde sıkışmış bir görev değil; her an Allahu Teala'nın huzurunda bulunmanın bir yansımasıdır. Bu yüzden az da olsa terk edilmeyen amel kalbi diri tutar. Kalp diri kaldıkça ihsan şuuru güçlenir.

Bu hakikati en açık şekilde Resulullah Efendimiz şöyle buyuruyor:

"Allah katında amellerin en sevimsisi, az da olsa devamlı olan ameldir." (Buhari, İman 32; Müslim, Müsafirin 215-218)

Bu ölçü ihsan yolunun anahtarıdır. Çünkü devamlılık samimiyetin delilidir. Hevesle başlayıp çabuk terk edilen amel, nefsi besler fakat kalbi inşa etmez. Oysa her gün aynı sadelikle yapılan bir zikir, bir dua, bir tefekkür zamanla kalbi Allah'a bağlar. Tasavvuf yolunda devamlı amel "istikrar" olarak adlandırılır. İstikrar olmayan yerde hal kalıcı olmaz. Çünkü ihsan, haldir. Zikirde, namazda, ahlakta, edepte süreklilik kazanan kul, yavaş yavaş nefsin iniş çıkışlarından korunur. Günah karşısında direnç kazanır. Haya duygusu genişler, ibadet lezzeti oluşur. Çünkü kalp alıştığı hali ister. Devamlı amel kalbi hayaya alıştırır. Hayaya alışan kalp, gafletten rahatsız olur.

Devamlılığın bir diğer hikmeti de kulda tevazu doğurmasıdır. Büyük işler peşinde koşan insan, farkında olmadan nefsini besleyebilir. Oysa her gün yapılan küçük ameller kulun acizliğini hatırlatır. *"Benim kurtuluşum bu küçük ama devamlı kullukta"* düşüncesi, kulun Allah'a olan muhtaçlığını artırır. Bu muhtaçlık hissi ise ihsanın özüdür.

İhsana giden yolda devamlı amel, kulun Rabbine verdiği sessiz bir sözdür. Kul hali değişse de, iç dünyası daralsa, gönlü sıkışsa da kulluğu terk etmez. İşte bu sadakat ihsan kapısını aralayan en güçlü anahtarlardan biridir. Çünkü ihsan anlık bir coşku değil, ömür boyu süren bir huzur ahlakıdır. Bu ahlak ise ancak devamlı amelle kök salar, derinleşir ve kalbe yerleşir.

Altıncı Adım: Dua

Bir insanın en büyük silahı duadır. Çünkü dua müminin silahıdır. Bir Müslüman dua ederek Allah Azze ve Celle'ye karşı halini arz eder. Bu adımları uygularsa Allah Azze ve Celle'nin lütfuna mazhar olur. Ve Allah Azze ve Celle'nin lütfuna mazhar olan insan ihsana ulaşır.

İhsana Ulaşan İnsandaki Alametler Nelerdir?

1. Yaşantısı kul için değil, Allah Azze ve Celle içindir. *"Kimi ne dedi, kimi ne anladı"* diye değil, *"Rabbim razı mı"* diye başlar. *"Ben ne isterim"* demez, *"O benden ne ister"* diye yaşar. Nefsini merkeze almaz, kulluğu merkeze alır.
2. Nefsini terbiye ile meşguldür. Nefsiyle müzakere etmez, nefsiyle pazarlık değil, nefsiyle mücadele eder.
3. Bir çıkar peşinde değildir. Menfaati cennet bile değildir. Tek derdi *"Rabbim benden razı olsun"* düşüncesidir. Tevazu ehlidir. İnsanların kusurunu aramaz. Kamera gibi başkalarının ayıbını çekmez, kendi kusurlarıyla meşguldür.
4. Birlikten yanadır. Ayrılıktan kaçır. Birleştirir, onarır. Fitneye ve ayrılığa kapı aralamaz. Sabır ve rıza ehlidir. Başına gelen her halde bir hikmet arar. Bilir ki Allah kulunu sahipsiz bırakmaz.
5. Öfke ve şehvet onu yönetmez, o onları yönetir. Nefsine hakimdir. Nefsinin esiri değildir.
6. Şüpheli olan her şeyden sakınır. Helalin bereketini bilir, şüphelinin kalbi kararttığını da.

7. Kırılmaktan çok kırmaktan korkar. Kalp kırmanın Kabe'yi yıkmaktan ağır olduğunu bilir.
8. Hürmet görmeyi değil, hürmet etmeyi önemser. İnsanlara Allah Azze ve Celle'nin yarattığı kullar olduğu için saygı gösterir.
9. Cimri değildir, cömerttir. Malı da gönlü de açıktır. İnfakta huzur bulur.
10. Övülmeyi istemez. Övülmeye layık olanın yalnız Allah olduğunu bilir. Övüldüğünde rahatsız olur, kalbine gizli bir kibir girmesinden korkar. Nasihatı severek dinler. Mümin müminin aynasıdır çünkü. Hakikati hayatına taşır.
11. Kur'an-ı Azimüşşan ile dosttur. Kur'an onun sadece dili değil halidir.
12. Namaz başının tacıdır. Namazsız bir hayatın bereketsiz olduğunu bilir, onunla nefes alır.
13. Derdinin özü hizmettir. Hizmeti Rabbine yaklaşmasının en sahih yollardan biri olduğunu görür. Yapıcıdır, yıkıcı değil. Sözleri tamir eder, kalpleri onarır. Birleştiricidir, bölücü değildir. Kardeşliği büyütür, düşmanlığı küçültür.
14. Kula Resulullah nazarıyla bakmaya gayret eder. Kimseyi hor görmez, her kulda bir emanet görür.
15. Amelden önce de sonra da istiğfar eder. Ameline değil Allah'ın lütfuna güvenir. Yaptığı ameli görmez, "*yaptım*" demez, "*lütfetti*" der ve hamd eder.
16. Diline sahip çıkar. Gıybet, yalan, küfür ve abartı onun dilinde barınmaz.
17. Kalbi Allah Azze ve Celle ile meşguldür. Hırs, haset, kin, suizan ve dünya sevgisi kalbinde yer bulamaz.
18. Nefreti sadece şeytanadır. Çünkü bilir ki mümin müminin kardeşidir, müminden nefret etmez.
19. Halini gizlemeyi sever, reklam etmez. Yaşadığı manevi derinlikleri saklar. Halini anlatmayı değil, haliyle anlatmayı tercih eder.
20. İbadetinden lezzet alır ama ona takılmaz. Lezzet gidince şükreder, gelmeyince sadakatle devam eder.
21. Herkesi kendinden üstün görmeye meyillidir. Kendinin kusurlu ve haksız olduğunu bilir ve anlar. Başkasının kusurunu görmez, çünkü kendi haliyle meşguldür.
22. İmtihan gelince şikayet değil, secdeyi artırır. "*Dili neden*" demez, "*Kalbi nasıl razı olurum*" der. Allah'ın takdirine itiraz etmez, kaza ve kaderi tartışmaz, teslim olur. İhsan ehlinde inat yoktur.
23. Gizli günahattan, açık günahlardan korktuğu kadar korkar. Çünkü ihsan, yalnızken de Allah'ın huzurunda olduğunu bilmektir.
24. Kulluğunu insanların görmesine bağlamaz. Kimse bilmeseydi de Allah biliyor diye yaşar. Az ameli küçümsemez, çok ameline güvenmez. Küçüğü ihmal etmez, büyüğüyle gururlanmaz.
25. Kalbi yumuşaktır ama davası nettir. Hakkı savunurken sertleşmez, batıla karşı da gevşemez. Susması konuşmasından hayırlıdır. Konuştuğunda fayda konuşur, sustuğunda zikridir.
26. Zamanını emanet bilir. Boş meşguliyetten kaçır. Vakti Allah'a giden bir yol olarak görür.
27. Kalbi kırılınca beddua değil dua eder. Zulme razı olmaz ama zalime hidayet diler.

28. Son nefes kaygısı taşır. *"Nasıl başladım"* değil, *"Nasıl bitecek"* endişesi yaşar. Kalbinde Rabbü'l-Alemin'den başka korku yoktur. Korkusu edeptendir.

İhsan ehli, içinde bile demez *"Ben ihsan sahibiyim"*. O kendini Rabbine karşı mahcup hisseder. İstiğfara aç, hamda muhtaçtır.

Seyyidimizi tenzih ederek söylüyorum ki; en önce bu aciz için ihsanı korumak zor gibi görünse de ihsana ulaşmış için ihsanı korumak çok kolaydır. Çünkü o kainatta en değerli iki nazarı kalbinde taşıyor. Kabe'yi Kabe eden Allah Azze ve Celle'nin nazarıdır.

Hız. Adem babamıza ilk secde edilirken o da Rabbü'l-Alemin'e karşı secdeye varmıştı. Ve tevazuyla, edeple secde etmesinin aslı kalbindeki ihsanı muhafaza etmesiydi. Allah Azze ve Celle'nin nazarı kalbinde korumak içindi. İşte Adem babamız o çetin sınav gününde kalbinde ihsanı muhafaza etmeyi o gün bize çok iyi bir şekilde öğretti. Şeytanın sınavını kaybetmesinin en başlıca sebebi ise, babamıza nefsiyle baktı, kalbiyle değil.

Çünkü ihsan Allahu Teala'nın yarattıklarına başka bir gözle bakabilmektir. Varlığa bakarken yalnız sureti değil, suretin arkasındaki kudreti görebilmektir. Yaratılmışta Yaratan'ın izini fark etmek, her şeyde O'nun hatırını gözetmek, her niyette O'nun lütfunu bilmektir. İşte ihsan hali, kulun kalbindeki böyle bir bakışın yerleşmesidir. Bu hal ihlas ile korunur. İhlas ise öyle bir sıradan bir makam değildir. Bir insan ihlas makamına erişmişse, o kalpte Allah Azze ve Celle'nin nuru ve Resulullah (s.a.v.)'in feyzi tecelli etmiştir. Bu nur, kalbe emanet edilmiş ilahi bir hazinedir. Kul artık nurun kirlenmesinden, zedelenmesinden, kaybolmasından korkar. Çünkü kıymet bilir. Kıymet bilen ise muhafaza eder. Zaten ihsan da kıymet verene verilen bir lütuftur.

İnsan çok sevdiği ve çok değer verdiği şeyi nasıl koruyorsa, ihlas ve ihsan da öyle korunur. Bir zengin düşünün. Onun için para dünyadaki en değerli şeydir. Bu yüzden parayı sıradan bir yerde bırakmaz; en sağlam kasalara koyar, yetmez kameralarla izler, yetmez şifreli kapılar yapar, yetmez güvenlik görevlileri tutar, yine içi rahat etmez alarm sistemi kurar. Bu kadar değersiz ve geçici şeyi korumak için bunca tedbir alır. Peki kainatın Sahibinin nuru?

Allahu Teala'nın kulunun kalbine koyduğu ihsan ve ihlas nuru... İşte gerçek mümin onu canı pahasına muhafaza eder. Günahın gölgesinden sakınır. Riya ihtimalinden titrer. Nefsin hilesinden Allah'a sığınır. Çünkü bilir ki bu nur giderse karanlık gelir. Bu nur kalırsa Allah kalır. Kul elinden geleni yapar, kalbini temizler. Niyetini yoklar, amelini çeki düzen verir. Yine de bilir ki asıl muhafaza Rabbindendir. Kul koruyamazsa Rabbim muhafaza eder. Kul düşmekten korkarsa Rabbim ayağa kaldırır. Kul ihsanı kaybetmeyi göze alamazsa, Allahu Teala onu kaybettirmez. İhsanı muhafaza etmek, kalbi uyanık tutmaktır. Gaflet insanın düşmanıdır. İhsanı muhafaza etmek, niyeti her an Allah için tazelemektir. Ve en nihayetinde bilmek gerekir ki bu haller kulun mahareti değil, Allah'ın lütfudur. Lütfu bilmek ise lütfu artırır.

Allah Azze ve Celle, Resulullah (s.a.v.)'in hatırı için, ahir zamanda gafletimize ihsan meşalesi yakan Seyyid Muhammed Ali'nin hatırı için; Rabbim bizim kalbimize nazar etsin inşallah. Resulullah (s.a.v.)'in feyzi bereketi ihsan etsin. Çünkü biz ihsana muhtacıız. Ahir zamanın karanlığını aydınlatacak tek şey sadrımızdaki ihsan nurudur. Rabbim onu yakmayı bizlere nasip etsin.

